

— A taj je stisak meni, dragi ujače, dozlogrdio, te sam već razmišljao ne bi li stresao na koji način te okove i postao slobodan čovjek.

— Ti si o tom već razmišljao?

— Jesam, više puta. Ali konačno se odlučiti nisam mogao, jer imam obveza, koje zahtijevaju od mene, da se i nadalje žrtvujem u mrskoj službi naših gospodara. Tu je moja sestra Jelka; ja ne mogu da je zapustim, akoprem i glede nje same ne vidim na koncu konca čestita izgleda.

— Kako to?

— Znate, da je već dugo vjerena za moga pobratima kapetana Ivana Celića.

— Poznam ga. Momak od oka, i kažu mi, vrlo čestit!

— Ali, dok je Ivan na plaći principovoj, ne smije da je vjenča!

— Znam, vrlo dobro znam, jer Mlečani taj zakon strogo provadaju.

— Da je Jelka opskrbljena, ne bih časa počasio, da im se na kapetaniji zahvalim i ostavim svoj dom i grad.

— Pa kuda bi onda?

— Onamo, kamo me već dugo srce vuče! Išao bih k braći, k našim junačkim senjskim Uskocima. Da mi je osigurati Jelku, ne bih časa počasio!

Na te se je riječi staromu redovniku počelo vedriti dotle tmurno lice. Usnama mu je strelimice preletio sitan smiješak radosti. Zadovoljno ponovi on zadnje Petrove riječi:

— Ti ne bi časa počasio?

— Ne bih, ujače, tako mi Bog pomogao! Vi ste se u svojoj mladosti mačem u ruci borili uz oca naših uskočkih sokolova, slavnoga Petra Kružića, a ja ću, ako Bog da, uz bok njegovim osvetnicima! Samo da mi je sretno umaći! Ne treba mi odore mijenjati! Ovaj kalpak s perom, ova modra dolama, ječerma s tokama, ovaj svileni pojas, pa teška zavinuta sablja, koju paše i duždeva straža, to je sve naše, hrvatsko. Tako se nose i uskočki poglavice. Mlečani se pak puno ne brinu kako se tko nosi, samo ako se lavski bori za slavu njihova svetoga Marka!

— A štit? primijeti smiješeći se otac Mikula. — Što ćeš sa štitom?

— Sa štitom, što ću? Da, istina je, ne bih ga mogao upotrebljavati, jer je na štitu lik svetoga Marka, pa bih ga rado ostavio za uspomenu makar i knezu Marku Barbarigu! — završi Petar iskrenim zadovoljnim smiješkom.